

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 84.589 van 11 januari 2000
in de zaak A. 82.846/VII-17.842.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te GENT,
A. Van Lokerenstraat 16

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bulgaarse nationaliteit, op 9 maart 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 september 1998, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 9 februari 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 november 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker België binnenkomt op 26 maart 1995 en zich op 28 maart 1995 vluchteling verklaart; dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 maart 1995 een beslissing neemt tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt op 21 november 1995; dat verzoeker zich op 7 juli 1998 een tweede maal vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 10 september 1998 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 8 februari 1999 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 15 januari 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Bulgaarse taal machtig is.

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 28 maart 1995. Dezelfde dag nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21 november 1995 nam het Commissariaat-generaal, nadat betrokkene een dringend beroep indiende, een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 10 mei 1996 zou betrokkene met zijn vrouw, B. G., en hun twee minderjarige kinderen zijn teruggekeerd naar Sevlievo in Bulgarije. Betrokkene zou een winkel geopend hebben in een naburig dorp, Riachovtsi. Toen hij zijn kinderen wilde inschrijven op school te Sevlievo zou de directeur hun studies in België niet aanvaard hebben. Betrokkene zou dan een toelating van het Ministerie van Onderwijs hebben gekregen om zijn kinderen toch in te schrijven. De directeur zou de inschrijving toch geweigerd hebben en ermee gedreigd hebben de politie erbij te halen. In oktober 1996 zou betrokkene politiek actief zijn geworden in de Turkse Democratische Partij van Adem Kenan, een niet geregistreeerde partij. Betrokkene zou als vertegenwoordiger van de partij zijn verkozen voor de dorpen Riachovtsi en Agatovo, waar hij informatie betreffende de partij verspreidde. In april 1997 zou betrokkene door de politie zijn opgeroepen. Op het politiebureau zou hij zijn politieke activiteiten ontkend hebben. Hij zou hard geslagen zijn en de volgende dag vrijgelaten. De volgende dag zou betrokkene gedagvaard zijn om op 20 april 1997 voor de rechtbank te verschijnen. Hij zou beschuldigd zijn van poging tot slaan van een agent. Hij zou zich niet aangeboden hebben. Betrokkene zou in mei 1997 en op 11 april 1998 opnieuw zijn gedagvaard, maar zich nooit aangeboden hebben. Hij zou ondertussen zijn politieke activiteiten wel hebben voortgezet. Op 14 februari 1998 zou betrokkene in zijn winkel door drie onbekende mannen bewusteloos zijn geslagen omdat hij weigerde alcohol te schenken. De drie mannen zouden verwezen hebben naar de nacht van 31 december 1994 op 1 januari 1995, toen betrokkene ook geslagen werd. Hij zou twee weken gehospitaliseerd zijn. Daarna zou betrokkene tot aan zijn vertrek uit Bulgarije op 16 mei 1998, met zijn familie in het geboortedorp van zijn vrouw zijn gebleven. Op 7 juli 1998 diende hij een tweede asielaanvraag in in België.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een tegenstrijdigheid betreffende een ernstig feit tussen

betrokkenes opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal) de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt.

Zo stelde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat, toen hij zijn kinderen te Sevlievo op school wilde inschrijven, de directeur van de school de politie erbij haalde, dat hij werd meegenomen naar het politiebureau, ondervraagd en dat hij zich gedurende één maand wekelijks diende aan te bieden op het politiebureau. Op het Commissariaat-generaal ontkende betrokkene uitdrukkelijk dat de politie tussenkwam in zijn discussie met de schooldirecteur, noch vermeldde hij de verplichting zich wekelijks aan te bieden.

Verder blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat in het algemeen de rechten van etnische Turken in Bulgarije worden gerespecteerd. Er is onderwijs in het Turks voorzien, de moskees zijn actief en er bestaan Turkse publicaties. De beweging voor Rechten en Vrijheden (DPC) heeft sinds de verkiezingen van 1997 vijftien vertegenwoordigers in het parlement (UNHCR 'Guidelines for the eligibility of Bulgarian asylum seekers' dd. augustus 1997; Country Reports for 1997).

De partij van Adem Kenan werd niet gelegaliseerd omdat ze autonomie van de Turkse minderheid nastreeft, wat verboden wordt in de Bulgaarse grondwet (informatie van de Belgische ambassade te Sofia dd. 8 oktober 1998). Dit betekent echter niet dat de leden ervan systematisch worden vervolgd. Betrokkene legt wel een dagvaarding als beschuldigde voor, doch er wordt niet vermeld waarvan hij beschuldigd wordt. Bovendien doet het feit dat de politie betrokkene nooit interpelleerde wegens het niet ingaan op drie dagvaardingen, twijfelen aan de ernst van de ingeroepen feiten. Temeer daar het gerechtelijk dossier tegen betrokkene opgezet spel vanwege de politie zou zijn.

Al deze gegevens samengenomen doen besluiten dat er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van

betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 10 september 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)" ;

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zou opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste schorsingsvoorwaarde betreft, verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1958 (lees: 1951), van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsverplichting en de overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid, doordat de enige vastgestelde tegenstrijdigheid niet de kern van de zaak raakt en derhalve niet van aard is om verzoekers relaas als ongeloofwaardig te bestempelen, dat de problematiek van de inschrijving van de kinderen door de schooldirecteur, en of de politie al dan niet tussenbeide kwam immers niet de kern van verzoekers asielaanvraag uitmaakt, dat het beeld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van Bulgarije schetst bovendien niet overeenstemt met de werkelijkheid, dat uit rapporten duidelijk blijkt dat de mensenrechten, en meer specifiek de rechten van de etnische Turken, in Bulgarije niet steeds gerespecteerd worden, dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich dan ook niet afdoende heeft ingelicht met betrekking tot de situatie van Turken in Bulgarije, zoals blijkt uit stukken die verzoeker voorlegt en die de moeilijkheden tussen etnische Turken en Bulgaren illustreren, dat de "beweging voor rechten en vrijheden" (DPC) weliswaar een vertegenwoordiger heeft in het parlement, maar niet deelneemt aan de regering, dat het verbod door de Bulgaarse Grondwet van (de) oprichting van bepaalde politieke verenigingen op basis van ras of etnie strijdig is met artikel 11 van het EVRM en artikel 22 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten van New York van 19 december 1966 (BUPO), dat verzoekers recht op vrijheid van vereniging door de Bulgaarse overheid wel degelijk wordt verhinderd door het verbod van de oprichting van de "Turkse Democratische Partij", dat verzoekers leven, gezien de vele politieke moorden in Bulgarije, niet meer veilig is en dat hem geen eerlijk proces is gegarandeerd, dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door aan te voeren dat er op de dagvaarding

van verzoeker geen vermelding voorkomt van hetgeen waar hij precies van beschuldigd is, zijn beoordelingsbevoegdheid overschrijdt, dat uit geen enkel wettelijk voorschrift immers blijkt dat de strafbare feiten op de dagvaarding moeten staan, dat ook de twijfel omtrent de ernst van de door verzoeker ingeroepen feiten -de politie zou verzoeker nooit hebben geïnterpelleerd wegens het niet ingaan op drie dagvaardingen- artikel 52 van de Vreemdelingenwet schendt;

Overwegende dat de eerste verwerende partij aanvoert dat de tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing voldoende is uitgewerkt en bijzonder zwaar is, dat de door verzoeker opgesomde informatie van algemene aard is en niet exclusief de situatie betreft van etnische Bulgaren, dat de DPC, de partij van de Bulgaarse Turken, sedert de verkiezingen van 1997 vertegenwoordigd is in de Bulgaarse regering, hetgeen onmiskenbaar een verbetering inhoudt van deze etnische minderheid, dat in het "Bulgaria Country Report on Human Rights Practices for 1998", gepubliceerd op 26 februari 1999, geen melding wordt gemaakt van een gerichte vervolging door de Bulgaarse Autoriteiten van haar Turkse minderheid, dat in de bestreden beslissing voorts werd verwezen naar de publicatie "Guidelines relating to the eligibility of Bulgarian asylum seekers" van het UNHCR, dat, wat betreft de strijdigheid van het verbod, om bepaalde politieke partijen op te richten, op basis van ras of etnie, met artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van het BUPO-verdrag, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich enkel heeft uitgesproken over verzoekers eventuele erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, dat, wat de dagvaarding betreft, er in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat de vermelding van de tenlastelegging verplicht zou zijn, dat er enkel wordt opgemerkt dat dit document niet

vermeldt waar verzoeker van beschuldigd zou zijn, dat de bestreden beslissing terecht opmerkt dat het merkwaardig is dat verzoeker nooit werd geïnterpelleerd wegens het niet ingaan op drie dagvaardingen, te meer omdat het gerechtelijk dossier tegen verzoeker opgezet spel zou zijn, dat de bestreden beslissing voorts als geheel moet worden gelezen en niet als een aantal van elkaar losstaande zinnen;

Overwegende dat het antwoord op de vraag, of verzoeker naar aanleiding van de inschrijving van zijn kinderen op school door de politie werd verhoord en zich nadien wekelijks diende aan te melden bij de politie, een essentieel element uitmaakt van het asielrelaas, aangezien het verzoekers problemen met de politie zijn die de oorzaak vormen van verzoekers vlucht uit Bulgarije; dat de tegenstrijdigheid derhalve een wezenlijk element in de asielaanvraag betreft; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met de toestand van de Turkse minderheid in Bulgarije, zoals blijkt uit de in de bestreden beslissing geciteerde informatie; dat de bestreden beslissing overweegt dat het grondwettelijk verbod uitgevaardigd tegen de partij van Adem Kenan niet inhoudt dat de leden ervan systematisch zouden worden vervolgd; dat de bestreden beslissing dient te steunen op de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker en niet op de toetsing van de Bulgaarse grondwet aan de artikelen 11 van het EVRM en 22 van het BUPO-verdrag; dat verzoeker niet aantoont dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid zou hebben overschreden wanneer hij vaststelt dat de dagvaarding van verzoeker de tenlastelegging niet vermeldt; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het op goede gronden merkwaardig acht dat verzoeker nooit werd geïnterpelleerd wegens het

niet ingaan op drie dagvaardingen, te meer omdat het gerechtelijk dossier tegen hem opgezet spel vanwege de politie zou zijn; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze elementen als geheel in aanmerking mocht nemen, teneinde de geloofwaardigheid en coherentie van de asielaanvraag te beoordelen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet kennelijk onredelijk is geweest door op basis van deze motieven, waarvan hij meent dat ze stuk voor stuk ernstige twijfels doen rijzen, te besluiten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag; dat het enig middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op elf januari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.